

la rambla de catalunya

(esport i ciutadania)

Barcelona,
16 de juny de 1930

Prou SORPRESES d'aquestes, per favor!...

Any I. — Número 12

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 6, pral. — Telèfon 21808

Impremta: Barbarà 11 i 13 — Telèfon 19603

Preu: 15 cèntims

Nosaltres diem...

“La Rambla de Catalunya” i “La Nau”

Aquests dies ha circulat la notícia, recollida per algun col·lega, que “La Nau” desapareixia, que LA RAMBLA DE CATALUNYA es convertiria en diari i que el nostre estimat amic i col·laborador A. Rovira i Virgili dirigiria una secció en el suposat nou diari del vespre.

I bé: podem assegurar, fins a aquest moment, que els homes de LA RAMBLA DE CATALUNYA no hem pres la resolució de convertir en diari el nostre setmanari.

Ens hem assabentat que l'amic Rovira i Virgili segueix amb el mateix entusiasme del començament en el ferm propòsit que “La Nau” segueixi essent el diari de la nit dels catalans d'esquerra, cosa que no cal dir com ens satisfà. Nosaltres mirem les coses no des d'un punt de vista esportiu de partit sinó pensant sempre en els alts interessos de la llibertat i de Catalunya.

Per avui, prou.

Han estat prohibides les conferències a l'Ateneu de Madrid.

A l'Ateneu de Barcelona no han calgut ordres tan radicals.

Una “Memòria” exemplar

Hem rebut — i no la podem publicar per falta d'espai — la “Memòria” que l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana ha adreçat al poble de Catalunya, després de sis llargues i dures anyades de silenci.

Hem-vos ací una tasca exemplaríssima — executada insigne de ciutadania — la d'aquests homes de l'Associació, per als quals demanem l'homenatge cordial i agraït de Catalunya. Un cop d'ull al document donat a la llum, és suficient per mostrar, en tot el seu valor, l'obra de cultura i de catalanisme iniciada anys enrera i mantinguda heroïcament contra totes les repressions.

Hem-vos ací una obra exemplar, ensofocada, només, amb la deserció dels catalans que no han sabut complir amb el seu deure. Hem-vos ací una obra exemplar, de la qual caldria que els seus homes no poguessin escriure, avui, aquesta acusació: “Després de les hores negres passades aquestes sis anys i mig de Dictadura, durant els quals han estat ferits tots els sentiments dels catalans, en reprendre alè per seguir i intensificar la nostra tasca, ens recomptem i veiem amb tristesa que hem deixat als marges del camí gran nombre d'associats, que, per una raó o altra, més o menys atencible, han abandonat els nostres rengles. No els en volem fer retrar...”

Nosaltres, en encoratjar els homes de l'Associació a prosseguir en el camí iniciat, demanem per a ells l'ajut i la col·laboració de tots els catalans. Que cadascú compleixi amb el seu deure.

Dona catalana:

Ensenya els fills a escriure en la teua llengua.

El concurs literario-esportiu de la Federació Catalana de Futbol

A la Federació Catalana de Futbol s'han començat a rebre treballs destinats al concurs literario-esportiu que aquest organisme té en organització. Hom recorda que el termini d'admissió d'obres acaba el dia 1 de juliol.

CIUTADANIA

Hem acabat els arguments

no hi arriba... I el cronista, que ha procurat parlar en tots els tons, confessa que no sap què dir.

I, tanmateix, cal dir alguna cosa. I, tanmateix, l'imperatiu que donava vibració a la nostra veu d'ahir, és el mateix imperatiu — greu i urgent — d'avui. I, tanmateix, les vides que calia salvar en aquella hora d'ahir són, encara, les vides germanes que cal salvar avui.

Si, cal dir alguna cosa. Encara que Maluquer i Güell hagin tingut gestos teatrals en les balconades respectives. Encara que aquest formidable Bagaria hagi pogut escriure això al peu d'uns ninots seus: “Ja seràs feliç “no”. Ah, ara en vez de deir: “Todo está igual, parece que fué ayer”, podràs deir: “Tot està igual, sembla que va ésser ahir!”

Cal dir alguna cosa, sí. I ja que hem acabat els arguments, ja que no hem trobat formes noves amb què donar un interès i una suggestió i una força noves al tema, repetirem la trista cançó, vella de tres mesos: Amnistia per a Macià i els seus companys! Amnistia per als presos socials! Amnistia! Que el lector ens perdoni... Que ens perdoni, i que cridi amb nosaltres: Amnistia! No podem oblidar-nos d'ells, passi el que passi, se'ns doni el que se'ns doni. Cal que aquesta qüestió de l'amnistia per als perseguits sigui una qüestió prèvia. Cal que aquests homes que a l'alcalidat i a la presidència de la Diputació creuen que representen el poble, s'assabentin d'una vegada per sempre que la tornada de Macià i els seus companys, que la llibertat dels presos socials, és el preu que Catalunya — la Catalunya autèntica — posa a qualsevol possible diàleg.

Aquells homes de l'estranger i del presidí són germans nostres, són carn de la nostra carn. I no podem abandonar-los, no podem oblidar-los. Sensibilitat? Primitivisme? “Almogaverisme”? Potser sí. Però, què diable!, no podem entretenir-nos en filigranes quan els mesos passen i les possibilitats s'allunyen i la mare i l'esposa i el fill han d'esperar debades la tornada de l'estimat absent rebel, del “fora de la llei” que tingui la sinceritat i la noblesa d'un gest de masclé.

No, no podem entretenir-nos. Bé estan, per a segons qui, els flamants decrets i les vibracions de què ha parlat aquest bon senyor Maluquer i les falagueres perspectives d'un Estatut regional que — oh, paradoxa! — inventaren uns homes situats al marge de la llei. Bé està. Per ara no hi tenim res a dir. A la seva hora ja parlarem també nosaltres. Però abans que altra cosa — senyor alcalde, senyor president de la Diputació, senyors regidors, senyors diputats — volem repetir una i cent vegades, com un advertiment — anàvem a dir com una acusació — la trista cançó, vella de tres mesos:

Amnistia per a Macià i els seus companys! Amnistia per als presos socials.

JOSEP M. MASSIP

—Què, amic Mariano, i llavors va provar el diumenge? A mi molt. Al matí me'n vaig anar a l'exposició a veure l'arribada dels ciclistes que es van disputar el campionat de Catalunya. I a la tarda vaig ésser testimoni de la presentació oficial del Cartagena a Les Corts.

—Vostè sí que és un esportiu dels convençuts! A mi el diumenge em va provar també molt. Sap què vaig fer? Doncs me'n vaig anar a passar el dia a Montgat. Allà, ensenyant de llombregol per arreu, vaig passar unes hores molt agradables. El nedar també és un esport, i aquest any torna a estar de moda el tornar-se negre.

—Així, diumenge no va veure gens de futbol?

—Al, senyor Llagostera! Aquest any n'estic tip, de futbol. M'estranja com vostè encara té afició a anar a Les Corts. I precisament per veure el Cartagena!

—M'ha ben vist. Jo que venia amb moltes ganes de discutir. Sort que podem parlar de l'assemblea.

—No, no em parli de l'assemblea.

—Doncs de la Directiva i els delegats.

—No, no, tampoc.

—Doncs d'aquests rumors absurds que corren referents a certa traspasos de jugadors en molt bon estat que el nostre club es vol vendre.

—Em vol creure a mi? Val més que no ens embolquem.

—Doncs parlarem de la presidència del club. Ja ho sap que volen fer president el senyor...

—Passi! Calli, per favor.

—Tampoc? Al, que el veig malament, amic Mariano, i de què vol que parlem, doncs?

—Del que vulgui menys d'això. Deixi que les coses madurin i quan sigui hora discutirem el que vostè vulgui. Però, ara, encara és aviat.

—¿Que potser té por de comprometre's? No s'espanti. ¿Vol que busqui un tema que el puguem tractar amb tota llibertat?

—Sí.

—Doncs ja el tinc. Parlarem de la col·lecció zoològica del Parc.

—Tiri, home, tiri. Entre poc i massa!

L'OFICIAL DE TORN

A la pàgina 7:

Un reportatge de

José Díaz Fernández

ESPORT

Jugadors, àrbitres i espectadors

Ahí — com cada diumenge, per desgràcia — es reproduïren aquells incidents lamentables que tant de mal han fet, fan i faran a l'esport. D'incidents d'aquesta mena en passen

a tot arreu, però en aquests moments cal fixar especial atenció en el torneig de classificació que hom està jugant, el qual ens fa més por que una tercera dictadura.

Prou s'ha predicat contra el joc violent, contra la passió del públic, contra la ineptitud dels àrbitres. Tot ha estat — fins ara — enebades. Les violències continuen. El públic segueix esordissant i traspasant els límits de la passió ben entesa; els àrbitres segueixen provocant conflictes...

Es clar que en els jugadors, en el públic i en els àrbitres hi ha excepcions. No tots aquells entren la violència en el joc, ni tot el públic és apassionat sense fre, ni tots els àrbitres són ineptes. N'hi ha prou, però, amb un jugador brut a cada equip, amb vint-i-cinc espectadors intol·lerants i fanàtics a cada camp i amb mitja dotzena d'àrbitres incapaces, escampats arreu de Catalunya, per a provocar ininterrompudament, cada diumenge, conflictes que repugnen als bons esportius i que cal acabar, sigui com sigui, persistent, sense cansar-nos, en la campanya de repressió del joc violent, d'educació del públic i de revisió dels àrbitres.

Hem dit, en començar aquest comentari, que cal fixar especial atenció en el Torneig de Classificació que s'està jugant. Insistim-hi. Aquest torneig ha entrat en un període de febrils passió i

cada diumenge, a un camp o altre — si no és a més d'un —, passen coses que no tenen res a veure amb l'esport i que el perjudiquen d'una manera sensible i lamentable.

Tenim fresc el record — record ben trist — d'una vida perduda en un camp de futbol. Es oert que la mort d'aquell xicot no fou produïda per una violència voluntària, sinó per un accident fortuït, però el record d'aquella nota negra hauria de servir d'exemple per a frenar certes intemperàncies del públic, per a fer anar els àrbitres amb més compte i, sobretot, per a fer sentir als jugadors un respecte mutu que els allunyi per sempre de les violències, en benefici propi i de l'esport.

El problema de les violències i del fanatisme en l'esport, no ha estat resolt. Cal reprendre aquelles campanyes iniciades. Cada dia que passa, el problema s'agreuja més i més. Els que estimem l'esport pel que significa i pel que hauria d'ésser, hem de posar-hi tota la nostra voluntat.

No es tracta simplement d'una revisió d'àrbitres, ni d'una major severitat en la punició de faltes de jugadors. Cal emprendre una campanya de depuració esportiva en tots els sentits. I encaminar-la, especialment, a depurar el públic. El dia que els espectadors siguin, veritablement, uns espectadors esportius, hauran guanyat molt, tant, que potser és ací on cal cercar la clau de tot el que passa, ha passat i, segurament, passarà pels nostres camps d'esport.

L. AYMAMI I BAUDINA

L'esport és cultura; no ha d'ésser una lluita inculta i salvatge.

LA PRESIDENCIA DEL BARCELONA

Tan prompte es va saber que el senyor Tomàs Rostós deixava el càrrec, es van fer gestions prop del nostre estimat i admirat amic Josep Rosich perquè volgués ésser el nou president del F. C. Barcelona. En Rosich, però, va declinar l'honor i va dir que de moment no s'interessava a fracassar.

S'ha pensat amb els senyors Iborra i Gaspar Rostós.

Finalment sembla que no s'ha perdut la confiança de convèncer l'actual president perquè es decideixi a continuar.

ELECCIONS

Els treballs electorals porten ja una gran empenya. Que no s'alarmi, però, el Govern del general Berenguer perquè fem ésser de les eleccions del F. C. Barcelona.

Han començat les reunions de delegats de diferents milenars. Alguns, per no variar, han estat edificats de debò. Vostès creuen que davant la crisi esportiva i moral (no parlem de l'econòmica perquè tenim entès que en aquest aspecte la situació del Barcelona és gairebé immillorable) s'han preocupat de donar solucions? Doncs, no, senyor. Alguns delegats han passat l'estona discutint i censurant coses tan transcendents com aquestes: Que si el senyor Tal ocupava la llotja presidencial sense ésser directiu; que si el senyor Canons no és un bon barcelonista perquè és molt amic del senyor X.; que si el senyor Rafelques diu això o fa allò perquè vol tornar a ésser directiu; etc., etc.

Comentari? Cap. ¿I el Barcelona, doncs? Oh, tenen raó. El Barcelona, bé.

SEMPRE N'HI HA DE VIUS

El Barcelona sempre ha tingut especialitat en anar al darrera de jugadors passats de moda.

Ara es diu que s'ha enamorat d'En Cabo, el porter de l'Athletic madrileny. No sabem si és veritat, però es pot ben creure.

EL PARTIT BARCELONA-CARTAGENA

L'equip murcià va forar davant el conjunt blau-grana una discreta exhibició i sucumbí per un resultat honoràble

EL PARTIT ESPANYOL-EUROPA

Un dels molts atacs que a la segona part tingueren lloc davant la porta de l'Europa

A LES CORTS

El Cartagena va ésser batut per un combinat del Barcelona, per tres gols a un

La presentació del Cartagena Futbol Club al camp de Les Corts no va despertar gaire expectació. Bona prova d'això és que a l'hora de començar el partit els aficionats que s'havien congregat al camp del club blau-grana no omplien gairebé ni la tercera part del lloc destinat als espectadors.

Val a dir que els que hi anaren no en sortiren gens satisfets. El partit va tenir molt poca cosa d'interessant, i el combinat barcelonista, que s'hauria pogut apuntar un triomf porollos, donada la poca categoria dels seus adversaris, es va haver d'accontentar amb una victòria per dos gols de diferència, un dels quals era a totes llums il·legal.

L'actuació de l'equip del Barcelona va ésser francament dolenta. La davantera i la línia mitjana, que eren els que havien de donar la victòria al club blau-grana, tingueren una jornada molt decebadora. Sort que el tercer defensiu va estar bé, sinó els voluntariosos minyons del Cartagena haurien sortit de Les Corts amb un triomf.

El conjunt que va presentar el Barcelona era el següent: Nogué, Zabalo, Mas, Martí, Castillo, Pedrol, Diego, Ramon, Arocha, García i Perera.

El porter fins ara del Saragoissa, va acreditar unes facultats envejables. I la seva actuació es caracteritzà per un seguit d'errors, que li valgueren els aplaudiments constants dels socis. Es pot dir que Nogué ha entrat amb bon peu, i que si tots els partits de prova els juga com el d'ahir, serà el porter oficial del primer equip del club. La defensa fou la millor línia de l'equip. Zabalo, molt encertat, potser abusà una mica de les violències. Mas demostrà molta seguretat, i fins que es va haver de retirar, començant a superar el joc del seu company.

De la línia mitjana, Castillo no va estar gaire bé, especialment a la segona part. Els ales tampoc feren res de particular. Martí es va retirar al cap de poc temps de començar.

La segona part, i el va substituir Font, que no ho va fer pas gens més bé. De la davantera els més encertats van ésser Perera, Arocha i García. Diego no en tocava ni una, i d'això se n'havia de ressentir fortament el treball del seu company d'ala. Tots plegats, però, actuaren prou malament.

El Cartagena és un equip de poca categoria. El mateix equip que ahir els va oposar el Barcelona, en una tarda corrent s'hauria cansat de fer gols. Del conjunt sobresurten el porter, els defensors i Roig, l'ex-barcelonista. L'equip cartaginès estava format per Vaso (J.), Vaso (C.), Pelepe, Pas, Palahí, Mondragón, Blasco, Reynés, Noi, Roig i Angelillo.

El primer temps del partit va acabar amb empat a zero gols. Els primers a marcar foren els barcelonistes. Als cinc minuts justos de la segona part, Arocha va passar la pilota a Diego, aquest la centrà i Ramon, d'un xut ras, aconseguí el primer gol. Fins al cap de disset minuts de l'anterior no va venir el segon. Va ésser obra d'Arocha en executar un penalti amb què foren castigats els forasters, penalti que només va existir en la imaginació del senyor Arribas. Als trenta-cinc minuts d'aquest segon temps, Reynés aconseguí el gol del Cartagena, en una mala intel·ligència entre el porter i els defensors del Barcelona. I el darrer de la tarda el va marcar Perera, que rematà en posició difícil una passada de l'Arocha. Faltaven dos minuts per acabar-se el partit.

L'arbitratge del senyor Arribas no va ésser gens difícil. Amb tot, va concedir el penalti que hem esmentat, que no ho era. El públic, en aquesta ocasió, el va xiular sorollosament.

JOAN B. TINTORER

PREGUEM QUE AVISEU A TÀXIS FORTUNA SI TENIU ALGUNA QUEIXA DEL SERVEI

A CAN RABIA

L'Espanyol baté l'Europa per tres a un, i per tant, la Copa Matas-La Riva, no té encara posseïdor

El bon avantatge obtingut pels europeus en el seu primer partit d'aquest torneig Copa Matas-La Riva, ha traspassat dubte bona part de l'interès a l'encontre celebrat ahir. Hom suposava que si bé possiblement no quedés guanyador, el descanç de tot aquest temps passat hauria fet que aguantés bé les escomeses de l'adversari, mantenint l'avantatge que esmentem més amunt, assolit en el partit que el passat diumenge se celebrà al Guinardó.

Però, pel que es veu, la Copa no s'ha decidit — de moment — a maridar-se amb cap dels dos equips contendents i, per tant, amb el resultat obtingut ahir, Europa i Espanyol queden novament empatats i es troben altra vegada amb tota la feina a fer.

Sembla, però, que aquesta prorràgia forçada del desenllaç del partit serà una mica més favorable als graciencs, puix, segons ens diuen, l'encontre de desempate se celebrará al camp dels europeus.

Del partit d'ahir, poca cosa pot dir-se'n, ja que fou — salvant algunes excepcions — tan ensopegat i poc espectacular, que hom tenia ganes d'entornar-se'n a casa, per no veure més futbol d'aquell. A darrera hora, però, la cosa s'anà arreglant, i els darrers trenta minuts de l'encontre foren tan moguts i disputats, que ens feren oblidar tota l'amargor causada pels altres seixanta minuts de joc.

Tota la passivitat dels primers moments es convertí en activitat i ganes de guanyar per part dels d'una banda i d'augmentar el cop per part dels de l'altra.

El resultat final fou just, ja que cal reconèixer que la magnífica reacció de l'Espanyol, que al principi semblava desballestat, mereixia la victòria i amb ella, l'empat que dona noves esperances pel que fa referència a l'obtenció de la copa.

De totes maneres, si l'Europa, en comptes d'adormir-se una mica sobre els llores i dir que els altres anessin fent, s'hagués preocupat una mica de dominar en els primers moments, aprofitant el descens dels contraris, potser a hora d'ara no haurien de planyar la pèrdua de l'avantatge a què al·ludim més amunt.

guessin en orris totes les esperances de guanyar definitivament que tenien els nombrosos incondicionals europeus que hi havia al camp de la carretera de Sarrià.

L'equip de l'Espanyol, com ja hem esmentat més amunt, presentà dues fases completament diferents: la primera fou, senzillament, desastrosa: no tocaven mai la bala bé i les coses els sortien de manera ben diferent que el que ells desitjaven. Foren aquests els moments de domini dels europeus que no varen ésser aprofitats.

La segona fase fou la exhibició d'un equip que, encara que compost per gairebé els mateixos jugadors que a la primera part, no fou ni una ombra d'aquell equip que en principi no anava ni amb rodes.

Ben diferentment que els de l'Europa, els de l'Espanyol sabien aprofitar l'ocasió quan la sort se'ls presentava de cara i si el tercer defensiu europeu no hagués actuat energicament, potser a hores d'ara el resultat hauria estat encara més gran.

En els nombrosos moments d'ensopament que tingué l'encontre, el que més fallà foren les dues línies davanteres. La de l'Europa jugà sense un centre que sabés conduir energicament la línia. La de l'Espanyol en tenia un que errava lluminosament cada cop que la bala li anava als peus. En aquestes circumstàncies, no és estrany que el partit fos ensopegat. Quan dominava l'Europa, hi havia un seguit de xuts a fora i a les mans d'Aznar, i per contra, quan els de l'Espanyol es feien amb la pilota i originaven una arrencada, aquesta moria als peus dels backs blancs, sense que aquests fessin res d'extraordinari per allunyar el perill.

Aquesta deficiència de Miró, pel que respecta a l'Europa, féu que ni Benet II ni Escrivs poguessin fer gran cosa efectiva, puix no comptaven amb ningú que acoblés els seus esforços i xuts a gol com a darrera determinació.

Els dos extrems González i Giróns, foren els qui ho entengueren millor i es dedicaren a fer joc individual amb freqüents intercanvis o bé donant solament joc al seu

El reserva del Barcelona va vèncer el Tàrraga per vuit gols a cap

Abans del partit Barcelona-Tàrraga, es jugà ahir a la tarda, a Les Corts, un partit entre el reserva blau-grana i el primer equip del Tàrraga.

A les ordres del senyor Espelleta, els equips s'arreglaren així:

BARCELONA.—Llorenç, Saura, Saló, Gil, Burguete, Golburu J., Traité, Garola, Campabadal, Soman i Lluç.

TÀRRAGA.—Pont, Novell, Costa, Trilla, Pont, Maimó, Cucurull, Ferrer, Segura, Ponsarnau i Puig.

Els primers moments foren de gran empenta per part dels targarins.

El Barcelona, però, es va refer ben aviat, i al cap de divuit minuts de joc aconseguí el primer gol de la tarda per mitjà d'En Golburu, d'un bon xut.

Momentos després, Campabadal aconseguí el segon, i aleshores els targarins reaccionaren i es llançaren a un interessant atac, que acabà amb un magnífic xut de Ponsarnau, que Llorenç salvà, gràcies a una estridada superba.

Campabadal i Soman aconseguiren dos gols més, i amb aquest resultat finí la primera part.

El segon d'aquests gols, segons sembla, no havia d'ésser legal per haver sortit la bala fora abans de centrar-la.

A la segona part aconseguí el Barcelona quatre gols més per mitjà de Soman i Garola.

El partit acabà amb un domini acenat del Barcelona. Els targarins feren una actuació molt entusiasta.

Els darrers partits de la temporada, a Les Corts

El Barcelona ha anunciat el programa de partits a celebrar durant el que resta d'aquest mes.

Es un programa molt interessant. Vegeu, sinó:

Dia 19.—Contra el Reus Deportiu i contra l'Europa.

Dies 22 i 24.—Contra el Red Star Olympique, de París.

Dia 29.—Diada del Club. Contra l'Atlético de Bilbao, campió de Lliga i d'Espanya.

"SPRING SALE"

Per a donar una idea de la gran baratura dels preus a què s'han arribat els Mobles, Làmpares, Tapissos, etc., de SPRING SALE, només cal dir que en VUIT DIES s'han venut la meitat dels gèneres exposats.

Tot Barcelona desfilirà per "SPRING SALE"

Consell de Cent, 359

Entrada Passeig Gràcia, 44

CASA PALLAROLS

L'Europa marxa el dia 27 cap als països nòrdics

El dia 27 sortirà l'Europa d'excurió cap al nord d'Idem. De moment, segons les nostres referències, estan concertats en ferm els partits a Suècia: dos a Göteborg, un a Gävle i tres a Estocolm.

Molt probablement la tournée s'allargarà i els jugadors graciencs visitaran altres països nòrdics.

No estan encara designats tots els jugadors que faran la tournée. Ara com ara, però, són segurs Florença, Alcoriza, Soligó, Gamis, Loyola, Maurici, Obiols, Cartes, Bestit II, Miró, Escrivs, Giróns, Cros i González.

Hom espera d'un moment a l'altre, complets alguns tràmits pendents, afegir uns quants noms més a l'equip expedicionari.

Acompanyaran els jugadors el president del Club, senyors Matas, l'entrenador, senyor Bordoy, i el massagista, Mr. Wolrat.

Majestic Hotel

COBERTS A PREU FIX I A LA CARTA.
Orquestra. Salons especials.
Bodes, banquets i festes

S.A. CONSTRUCCIONES PRECKLER
Ronda Universitat, 14 BARCELONA

FREIXENET

EL MILLOR XAMPANY

CAVES A SANT SADURNI D'ANOIA

Delegació i dipòsit Princesa, 20

Telèfon 11953

BARCELONA

A. PINAZZO I S.

CICLISME

Josep Cebrian - Ferrer s'adjudicà brillantment el XIII Campionat de Catalunya per carretera

La victòria de Cebrian

No hem d'amagar que el triomf obtingut ahir en la disputa del campionat de Catalunya per carretera per l'excellent pistard Josep Cebrian-Ferrer ens sorprèn, més agradablement per cert. Però de la mateixa manera que confessem sincerament la nostra impressió, hem de fer constar també que la victòria d'En Cebrian fou ben legítima i merecuda.

Féu una carrera molt bonica des dels primers moments d'iniciada, com ho prova el fet que sempre figurà en la nostra impressió, hem de fer constar també que la victòria d'En Cebrian fou ben legítima i merecuda.

Féu una carrera molt bonica des dels primers moments d'iniciada, com ho prova el fet que sempre figurà en la nostra impressió, hem de fer constar també que la victòria d'En Cebrian fou ben legítima i merecuda.

Josep Cebrian-Ferrer ens demostrà com la voluntat, en l'entrenament assolit, costa inversament com aquesta que ens oferí diumenge el XIII Campionat de Catalunya: la de veure sortir vencedor d'una prova de fons per carretera un pistard.

Es innegable que l'actual campió de Catalunya posseeix facultats físiques sobresortes per a ésser un bon "routier"; però, per això, creiem que cal, abans de tot, decidir-se per una cosa o altra: la pista o la carretera. Les dues coses alhora no són aconsellables. Però es dona el cas que J. Cebrian-Ferrer, ultra ésser un dels millors corredors de la velocitat pura, ho és també en proves de darrera moto, de la qual especialitat és campió peninsular, i tampoc cal oblidar-lo en carreres a l'americana.

El cas d'En Ferrer, de recórrer en les diverses modalitats del ciclisme, no és únic entre nosaltres: no cal recordar sinó el mallorquí Miquel Boquer, que fou campió d'Espanya en la pista i en la ruta.

Felicitem, doncs, el nostre flamant campió de Catalunya per la seva brillant gesta de diumenge passat.

Com actuaren els asos

En primer lloc hem de dir que Canyardo ens semblà que no posseeix encara el suficient entrenament; i per tant que no es trobava en plena forma, com s'havia dit per algú. D'ésser així s'hauria pogut desmuntar de més d'un dels seus adversaris i tal vegada hauria pogut sortir vencedor.

El fet que en les fortes pujades no es produïren com acostuma i que anés al mateix ritme dels altres, ens demostrà que Canyardo no està encara prou segur d'ell mateix, degut al llarg temps d'abstinència.

Impossibilitat de poder deixar de J. Ferrer en els Brucs, no intentà tampoc sort en les pujades de Sant Feliu, on tot sovint rellentia la marxa i deixava el cap del grup format per ell, Ferrer, Ferrando i Mateu. Unicament en terrenys de l'Exposició intentà un valió, i aconseguí separar-se de Mateu i Ferrando, però es veié batut per Ferrer a l'sprint, dintre mateix de l'Estadi.

En general, però, Canyardo féu una bona carrera.

Sobresortí per la seva gran actuació Ricard Ferrando, qui en tot moment fou un perill per als considerats "possibles" vencedors, i a darrera hora inicià l'escapada que havia de donar la victòria a Ferrer.

R. Montero, tot i que es veié molt ajudat pel seu company d'equip Canyardo, no pogué resistir el fort tren final de l'escamot i es quedà junt amb altres a segon terme. Si tenim en compte el cansament del viatge per haver arribat dissabte d'Irún, veurem com l'actuació de Montero no deixa d'ésser molt estimable i sobretot que ens dona a comprendre una franca recuperació de forma.

La carrera

Després dels darrers preparatius i amb el consegüent retard, se sortí del local de la Unió Esportiva de Sans cap a Colli Blanc, on a les set es donà la sortida definitiva als corredors. Aquest iniciaren la lluita a una moderada marxa que durà bona estona. El pas per Sant Feliu i Molins de Rei fou presenciat per molta gent que aplaudí els corredors. La marxa es féu lenta i sense que ningú s'atreixís a ésser el primer de rompre el foc. Sense res d'anormal i en compacte esmot arribaren els corredors a Monistrol, on s'inicià l'activitat entre els "asos" per aclarir posicions.

Tot va com una seda i neòfits i professionals marxaren barrejats sense que es pogués fer distincions. A la sortida de Manresa són els primers de coronar les fortes pujades de Sant Salvador. Mostajo i Hernández.

En el trajecte de Manresa a Igualada es formà un escamot davanter format per Montero, Canyardo, Borràs, Mostajo, Mateu, Ferrando, Sardanyons, Figueres, Tubau, Casamoda, J. Ferrer i germans Trueta. Però és tanta la "prudència" de tots que aviat els errassagats s'ajuntaren a aquest grup, i en sortí d'Igualada l'escamot és igual que a la sortida de Sans.

El 100 quilòmetres es cobriren en tres hores i 36 minuts. Com es pot veure és un promedi molt migrat.

EN JOSEP CEBRIAN FERRER el nou campió de Catalunya

Mateu també féu una excel·lent carrera, però la seva manca d'iniciativa el fa quedar gairebé sempre a segon pla. Si es decidís a llançar-se quan és l'hora, segurament que obtingués classificacions més honorables encara de les que amb una consegüent continuïtat ve obtenint. Caldria que no s'accontentés ja per endavant amb tercer i segon llocs, com tot ho fa suposar. Indubtablement Mateu és un dels nostres millors "routiers" i cal que se'n convenci ell mateix.

Quant a Ferrer, actua amb força regularitat en tota la carrera. Millor, però, cap a les acaballes, que no al començament.

Sans, de Reus, visiblement en baixa forma. V. Trueta, força bé, i Tubau, molt irregular.

Borràs s'hagué de retirar després d'efectuar una carrera sense cap norma ni concert. És una llàstima que no s'esmentí.

Els inscrits i l'itinerari

Dels 70 inscrits solament deixaren de prendre la sortida cinc corredors, cosa molt digna d'ésser esmentada. Entre aquestes baixes únicament la de Ponç, d'Ampost, era de certa importància.

El circuit, de 165 quilòmetres, passava per Sans, Espinosa, Sant Feliu de Llobregat, Molins de Rei, Palldà, Sant Andreu de la Barca, Martorell, Abrera, Esparraguera, Collbató, Monistrol, La Bauma, Castellví i Vilatorrada, Sant Salvador de Guardiola, Odena, Igualada, Castelltalló, Els Brucs, Esparraguera, Abrera, Martorell, Sant Andreu de la Barca, Palldà, Molins de Rei, Sant Feliu de Llobregat, Espinosa, Barcelona, amb l'arribada a l'Estadi de Montjuïc.

La carrera

Després dels darrers preparatius i amb el consegüent retard, se sortí del local de la Unió Esportiva de Sans cap a Colli Blanc, on a les set es donà la sortida definitiva als corredors. Aquest iniciaren la lluita a una moderada marxa que durà bona estona. El pas per Sant Feliu i Molins de Rei fou presenciat per molta gent que aplaudí els corredors. La marxa es féu lenta i sense que ningú s'atreixís a ésser el primer de rompre el foc. Sense res d'anormal i en compacte esmot arribaren els corredors a Monistrol, on s'inicià l'activitat entre els "asos" per aclarir posicions.

Tot va com una seda i neòfits i professionals marxaren barrejats sense que es pogués fer distincions. A la sortida de Manresa són els primers de coronar les fortes pujades de Sant Salvador. Mostajo i Hernández.

En el trajecte de Manresa a Igualada es formà un escamot davanter format per Montero, Canyardo, Borràs, Mostajo, Mateu, Ferrando, Sardanyons, Figueres, Tubau, Casamoda, J. Ferrer i germans Trueta. Però és tanta la "prudència" de tots que aviat els errassagats s'ajuntaren a aquest grup, i en sortí d'Igualada l'escamot és igual que a la sortida de Sans.

El 100 quilòmetres es cobriren en tres hores i 36 minuts. Com es pot veure és un promedi molt migrat.

Es pugen els Brucs i els corredors passen per aquest ordre: Montero, Canyardo, Ferrando, Mateu i V. Trueta. A set segons els germans Ferrer, seguits de Tubau, Figueres i Sant Feliu.

L'escamot davanter, en passar per Martorell, és menat per Canyardo, seguit per J. Ferrer, Ferrando, Mateu, V. Ferrer, Montero i V. Trueta. Iniciada l'escapada per Ferrando, marxen aquest Canyardo i J. Ferrer. Mateu s'hi afegí a les costes de Sant Feliu.

Les posicions es pot dir que ja no variaren, i es disputaren a l'sprint els

primers llocs a l'arribada a l'Estadi. A Colli Blanc i a la carretera de Sans s'havia reunit una gran gentada. A la plaça d'Espanya la concurrència era nombrosíssima, la qual apleuà entusiasmada els corredors.

La classificació

Primer. J. Cebrian Ferrer ("Santal-Pouchois"), en 5 h, 28 m, 1 s.

Segon. Marian Canyardo ("Stil-Wolber"), en 5 h, 28 m, 8 s.

Tercer. Ricard Ferrando ("Royal-France-Wolber"), en 5 h, 28 m, 8 s.

Quart. Joan Mateu ("Orly-Hutchinson"), en 5 h, 28 m, 11 s.

Cinquè. V. Cebrian-Ferrer ("Santal-Pouchois"), en 5 h, 29 m, 50 s.

Sisè. Vicents Trueta ("Stil-Wolber"), en 5 h, 30 m, 30 s.

Setè. Ricard Montero ("Stil-Wolber"), en 5 h, 30 m, 32 s.

Vuitè. Pere Sant ("P. Sant-Wolber"), en 5 h, 33 m, 7 s.

Novè. Josep Figueres ("Royal-Snor-Pouchois"), en 5 h, 36 m, 27 s.

(primer de segona categoria), 10, Nicolau Tubau; 11, Juan Julià; 12, Josep Rabentós; 13, Artur Tallada (primer de tercera categoria); 14, Jaume Montajo; 15, Ramon Ardevol (primer de principiant); 16, Lluís Parellada; 17, Ramon Mullot; 18, Sacarries Forn; 19, Jaume Pagès; 20, Manuel Martínez; 21, Rafel Tarrax; 22, Agustí Sardanyons; 23, Feliu Estaper; 24, Nicèfor Lluà; 25, Josep Caltó; 26, Jesús Bertrand; 27, Tomás Edo; 28, Josep Carbo; 29, Eduard Vendrell; 30, Pere Molins; 31, Casimir Hernández; 32, Miquel Palanques; 33, Francesc Panelló; 34, Josep Torres; i 35, Francesc Flor.

(Existint una protesta contra el corredor Jaume Montajo, la present classificació és provisional.)

Els seleccionats per al Campionat d'Espanya

El Campionat de Catalunya era una de les proves que punyaven per a poder participar en el Campionat d'Espanya. Han quedat, doncs, seleccionats J. Ferrer, Canyardo i Ferrando.

El palmarès de la prova

Fins ara han resultat campions de Catalunya els següents corredors: Any 1912: Joan Martí, de La Garriga.

Any 1913: El mateix Joan Martí.

Any 1916: Miquel Esteve.

Any 1918: Vicents Villanueva "Chispa".

Any 1920: Jaume Gener.

Any 1921: Per segona vegada, Jaume Gener.

Any 1923: Miquel Mució.

Any 1924: Tornà a guanyar Miquel Mució.

Any 1926: Josep Ponç, d'Ampost.

Any 1927: Per tercera vegada guanyà Josep Mució.

Any 1929: Josep M. Sans, de Reus.

Any 1930: Josep Cebrian-Ferrer.

PERE ABELLA-MASDEU

Un gran circuit internacional a Oberammergau i Bayreuth

Dues simpàtiques entitats barcelonines: Viatges Catalània i el conegut diari esportiu "El Mundo Deportivo", anuncien per al dia 20 de juliol l'organització d'un interessant circuit internacional al S. d'Alemanya, per tal d'assistir a la representació de la "Passió i mort de N. S. Jesucrist" a Oberammergau i enemics als festivals wagnerians de Bayreuth.

L'interès despertat arreu de Catalunya al sol anuï aquest circuit fa preveure un èxit formidable en aquest primer, a casa nostra, del turisme en automòbil en gran escala.

Cinc són els països que es visitaran: França, Itàlia, Àustria, Alemanya i Suïssa. L'itinerari a seguir és el següent: Barcelona, Marsella, La Cote d'Azur, Milà, Torino, Innsbruck, Oberammergau, Múnic, Bayreuth, Nuremberg, Konstanz, Zurich, Berna, Interlaken, Ginebra, Lió, Avinyó, Perpinyà i Barcelona. El preu de l'excursió ha estat fixat en 495 pessetes, que comprèn l'alimentació i l'habitació en hotels de primera categoria i un seient per veure la funció a Oberammergau. Aquells que vulguin assistir al "Parsifal" de Bayreuth hauran d'abonar un suplement de 30 marcs i inscriure's abans del 20 de març que som, per tal de poder-los garantir un lloc.

Tres entitats barcelonines han promès uns premis per a sortejar entre els concursants, i es donarà a cada cotxe una plaqueta

Per Canaletes d'uen...

Que Pere Joan, massagista de l'Espanya, fa oposicions a una desqualificació federativa.

Que va convidar a una caragolada tots els jugadors que a criteri seu eren seleccionables.

Que a l'hora del brindis, va dir que ell tenia que haver estat el seleccionador únic.

Que Ventolrà té intenció de demanar als de l'Espanya que li donin la balsa.

Que Sagr farà el benefici abans d'acabar la temporada actual.

Que Perera peti, o sigui el de l'Espanya, podria ésser que l'any vinent jugués amb un equip de l'Anglaterra.

Que Bellany i Greenwell són d'allò més amics.

Que diumenge a la nit feien junta la cervesa, no se sap en celebració de què.

Que l'exemple dels directius i jugadors del Madrid va fer posar en guàrdia els dirigents de la Federació Catalana de Futbol.

Que varen amenaçar amb una multa de 50 pessetes a tot jugador que no fes acte de presència al banquet de Miramar.

Que Gallard no s'amagava de dir que tan sols a la por de la dita multa era deguda la seva assistència.

Que mai no havia estat tan en el seu lloc com ara, aquell pal de temps arreconat al camp de les Corts.

Que des d'ahir no es proposen donar-li ara el lloc a què estava destinat.

Que d'haver perdut ahir l'Espanya per més quantitat de gols, els fanàtics dels dos clubs en lluita haurien sofert un desengany.

Que en aquest cas s'hauria celebrat un altre partit en compensació al desavantatge de l'Espanya que no li fou possible presentar tot el primer equip.

Que el partit de desempat tindrà lloc el dia 24 al camp del Guinardó.

Que potser aquell dia ja jugaran la copa que encara avui no existeix.

Que donada la categoria dels dos equips cal esperar que la copa surti d'una vegada.

Que hom assegura estarà ja de mà exposada al "Kiosc de Canaletes", sota la màquina registradora.

Que ahir, al camp del Júpiter, la "Jovenut Hotelera" podia fer-hi proveïments.

Que l'Espanya està fent gestions prop de dos davanters per reforçar l'equip en l'excursió al voltant del món.

Que si les dites excursions associats eren, l'Espanya anirà amb Bessit, Bata i Sastre.

Que ahir, al camp de les Corts, Diego va fer oposicions a la regadora.

Que els delegats dels milers 6, 7, 8 i 9, del F. C. Barcelona, són uns excel·lents diplomàtics.

Que a Praga va fallar el gol de Gorostiza, com diu a Gorostiza el "sancho" Sabata, de l'Espanya.

Que Mas, defensa del F. C. Barcelona, va demanar la seva condició de jugador transferible.

Que Montesinos ahir tarda tingué que fer forces de flaqueja.

Que per això dels a tothom que podien estar més que contents d'haver guanyat per 2 a 0.

Que a Badalona amb tot i el 9 a 1 d'ahir tarda no va anar la cosa com calia.

Que d'això poden donar-ne prova les lesions sofertes pels jugadors de la costa.

Que una vegada més a can Ribà va justificar-se ahir la necessitat d'una revisió d'àrbitres.

Que a un àrbitre curt de gambals i de vista va juntar-se un llinxman amb ulleres.

Que Cros va tenir ahir un extraordinari desengany.

Que fins foren rebutjades les seves pretensions de jugar de mig-camp en el lloc de Gamit.

Que el Torneig de classificació per ara està que bufa.

Que cal tenir seny i recordar-nos que tots som homes.

Que per ara el cas del Sabadell és una cosa molt divertida en el Torneig de classificació.

Que la pluja que a molts clubs perjudica és per ara una benefactora del Sabadell.

Que els altres clubs del Torneig i fora el "coloso" Badalona estan per fer rogatives a fi que a Sabadell no hi caigui aigua en una bona temporada.

Torneig de classificació

A BADALONA

El Badalona va vèncer els Alumnes Obrers per nou gols a un

El partit que ahir tingué lloc a la vella ciutat de Badalona fou un nou esclatant triomf de l'equip badaloní.

El resultat amb el qual el senyor Vilalta el donà per acabat, diu prou bé de la diferència que hi ha entre el joc d'un i altre equip. Amb tot, el joc fou força millor del que esperàvem, recordant el partit que tingué lloc a la primera volta a Vilanova.

L'equip vilanoví ha guanyat molt en l'aspecte global del joc emprat. Ahir, durant la primera part, sabien defensar-se molt bé, de tal manera que el Badalona no aconseguí marcar el primer gol per mitjà de Garriga, fins els vint minuts, malgrat d'un seguit de boniques jugades de la davantera blava.

Un cop, però, aconseguí aquest primer gol, ja fou un seguit de perills que es produïren davant la porta vilanovina, perills que no foren transformats per la gran desgràcia amb què actuà el davanter centre badaloní.

Poc triga el segon gol introduït a la xarxa dels Alumnes per Bonal, després d'una magnífica escapada de Sanguesa. Des d'aquest moment l'equip visitant calé ja clarament el difícil que li seria presentar una veritable muralla a la força perforadora de la davantera badalonina.

Així, poc abans d'acabar aquest primer part, es produïren dos nous gols, produïts d'antecedents jugades de Teixidor i de Forgués.

A la segona part, l'ofensiva badalonina es mostrà tot seguit disposada a realitzar un esforç per tal d'assolir un ferm score.

Així, poc moments, Forgués, disputant-se una pilota, es produí un esquinç que l'obligà a retirar-se per no tornar a sortir a la resta del partit. La lesió sembla que l'obligarà a restar allunyat dels camps durant alguns partits. Es presenta, doncs, un seriós handicap per al Badalona.

Malgrat d'aquesta absència, els quatre davanters badalonins continuaren realitzant una magnífica demostració de joc, creixent la intensitat d'aquest mentre anà minvant l'empenta dels de Vilanova; produïts d'aquest domini es produïren cinc nous gols entrats per Bonal (3), Sanguesa i Garriga.

El gol del Vilanova es produí en un còner escapant-se la pilota de les mans de Linars. Altes fou l'autor del cop de cap que no pogué anul·lar el porter del Badalona.

Encara el senyor Vilalta anul·là un nou gol del Badalona, obligant per mitjà de Bonal, al nostre entendre amb bon criteri, el fora joc era manifest, i per veritable sort l'equip vilanoví no veié travessada la seva porta més vegades.

Els equips s'arreglaren així: F. C. BADALONA.—Linares, Borràs, Rafa, Querol, Font, Mota II, Sanguesa, Bonal, Forgués, Garriga i Teixidor.

A. OBRERS.—Vidal, Gimeno, Callao, Alemany, Allés, López, Vidal, Pueyo II, Hernan, Eulària i Torres.

A la segona part aquest darrer jugador canjà el lloc amb Hernan.

Realment, aquest partit es presta a poc comentari; l'equip de Vilanova no és rival, avui, capaç de dificultar una sorollosa victòria a un equip que posseeixi la classe de joc de què tan bones proves ens ve donant el Badalona.

Malgrat de l'entrabancament sofert a Sabadell, únic encontre que h'aperdut el Badalona, aquest equip continua mostrant-se el més ferm aspirador al primer lloc d'aquest llarg torneig de classificació, i molt ens estranyaria que no el veiéssim finalment classificat en aquest lloc d'honor.

M. S. C.

L'HOMME QUE POT ESTALVIAR I NO HO FA, NO SAP ON VA. TAXIS FORTUNA ES ECONOMIA

A SANT ANDREU

El Terrassa va perdre amb el Sant Andreu per quatre gols a tres

Encara que el resultat sigui d'un encontre molt avinent, no fou pas així. La superioritat del Sant Andreu fou ben palesa en gairebé tot el partit, i no obstant anà de poc a poc d'uns minuts — que no acabà amb un empat.

Les causes d'això foren, primerament, la sort que protegi bastants els terrassencs; però allò que influí més en el resultat fou el deficient arbitratge del senyor Pujol, que no féu més que acreditar-se com a dolent, si és que no ho estava ja.

Els equips a les seves ordres es van arreglar així: TERRASSA.—Uldemolins, Vila, Bartomeu, Castro, Santillana, Sebastià, Lavilla, Perera II, Perera I, Sanmartín i Valls.

SANT ANDREU.—Palau, Julian, Soler, Batet, Ferrer, Inglañ, Carpio, Besolí, Sanny, Sánchez, Ballester.

Perera aconseguí als 25 minuts de joc el primer gol per al Terrassa en una bonica escapada.

Després de diverses temptatives per part dels gracs-vermells per marcar, i salvant-se la bala de les maneres més inverosímils, per fi Sánchez, d'un xut envia la pilota directament a kil, però Vila la desvià amb el cap i féu l'empat.

Gairebé de seguida Besolí, que recollí una passada de Ballester, marcà el segon gol per als andreuencs, i així finí la primera part.

Sanny, al cap de quinze minuts del segon temps, en una arrencada tot sol aconseguí batre per tercera vegada Uldemolins.

RESULTATS

Júpiter — Martinec	4-3
Sant Andreu — Terrassa	4-3
Sans — Palafrugell	2-0
A. O. Vilanova — Badalona	0-1
Iluro — Sabadell (suspès a causa de la pluja)	

CLASSIFICACIO

Badalona	11	9	1	1	50	10	19
Júpiter	12	7	2	3	32	20	16
Sant Andreu	11	6	2	3	23	20	14
Sans	11	6	2	3	18	16	14
Sabadell	10	6	1	3	19	9	13
Iluro	11	5	2	4	22	22	12
Palafrugell	12	3	3	6	21	21	9
Martinec	10	3	1	6	18	31	7
Terrassa	11	1	2	8	13	34	4
A. O. Vilanova	11	0	2	9	10	43	2

merament, la sort que protegi bastants els terrassencs; però allò que influí més en el resultat fou el deficient arbitratge del senyor Pujol, que no féu més que acreditar-se com a dolent, si és que no ho estava ja.

Els equips a les seves ordres es van arreglar així:

TERRASSA.—Uldemolins, Vila, Bartomeu, Castro, Santillana, Sebastià, Lavilla, Perera II, Perera I, Sanmartín i Valls.

SANT ANDREU.—Palau, Julian, Soler, Batet, Ferrer, Inglañ, Carpio, Besolí, Sanny, Sánchez, Ballester.

Perera aconseguí als 25 minuts de joc el primer gol per al Terrassa en una bonica escapada.

Després de diverses temptatives per part dels gracs-vermells per marcar, i salvant-se la bala de les maneres més inverosímils, per fi Sánchez, d'un xut envia la pilota directament a kil, però Vila la desvià amb el cap i féu l'empat.

Gairebé de seguida Besolí, que recollí una passada de Ballester, marcà el segon gol per als andreuencs, i així finí la primera part.

Sanny, al cap de quinze minuts del segon temps, en una arrencada tot sol aconseguí batre per tercera vegada Uldemolins.

El senyor Pujol, mentrestant anava fent de les seves, i deixà d'assenyalar falles greus dins de l'àrea perillosa, i de temps en temps d'assenyalar alguna d'imaginària per a contentar els perjudicats.

Castro, deu minuts després, aconseguí el segon gol per als seus d'una manera pueril i oportunista, en rematar de cap un rebot de la bala a Palau. Sanny, d'un cop de cap precís, aconseguí un altre gol per als andreuencs, que sembla treure la possibilitat d'una victòria dels terrassencs. No obstant, Perera II aconseguí, encara, marcar el tercer gol per a ells, i la cosa s'estava posant en via d'un empat, quan el senyor Pujol toth el xiulet donant per acabat l'encontre.

El Terrassa, si bé destacaren Uldemolins i Perera II, en conjunt estigué fluix, sense acabar-se d'entendre en tot el partit.

Ballester, que substituï a Comes, pel Sant Andreu, molt voluntariós, i Julian, en substitució de López, tingué una primera part bona i una segona nul·la.

Els altres, bé.

COLL

ELS COOPERADORS DE TAXIS FORTUNA PROTEGEIXEN UNA ENTITAT OBRERA I GAUDEIXEN D'UN GRAN AVANTATGE

AL POBLE NOU

El Júpiter vencedor del Martinec per quatre gols a tres

Pot dir-se ben bé que el final accidental del partit que ahir jugaren al Poble Nou vermells, de Sant Martí, i carmi-grisos, del Poble Nou, en té la culpa l'evolució del marcador.

Ens explicarem. Quan un equip es creu ja decididament guanyador, per raons estranyes de vegades al seu joc, però a la fi es considera possible guanyador per un avantatge notable (en el cas present per tres gols a zero) i després la sort ja no l'acompanya i les coses li van de mal borràs.

És molt possible i fins explicable, que perdi la serenitat. Són sotragades que de debò afecten, però no explica això actituds desagradables i provocatives.

Així fou el que ahir va passar al Martinec. Havia dominat de ferm el Júpiter, però la sort li fou tan contrària, que el Martinec en sentí-se dominat se'n importava el bon tall, ja que Peiró i després Oro els feren els seus dos primers gols.

Es a dir, foren els que varen entrar dins de la seva mateixa xarxa. Malgrat tot, el Martinec, per mitjà de Toni Joan, va fer el tercer gol, i poc abans d'acabar el Júpiter va poder encara esborrar el zero que hi havia

dalt del seu marcador per mitjà de Carbonell, amb la seva característica oportunitat.

Aquest resultat de l'arribar a l'hora de descansar va restar molta moral al Júpiter, i en canvi va animar de debò els vermells, de Sant Martí. Al segon temps, però, tornaren els del Poble Nou a apretar de valent per veure si eren amb la seva insistència quelcom més afortunats que la primera vegada.

Així fou. Bosch va marcar per segona vegada, i Carbonell va aconseguir empatar. Des de llavors ja perderen la serenitat els martinecs, i van voler fer-nos ingrati un partit que ens havia interessat força. Això va culminar en donar la mala fortuna que Pasqual, portat pel seu manifest nerviosisme, fes una grossa falta al jugador Pueyo dintre al tros fatidic i Villena decretés el penalti.

El Martinec cregué immensament el càstig i va provar de retirar-se del camp de joc. Això ja no va ésser gens agradable, i malgrat d'entrar Guix el penalti no varen calmar-se els ànims, arribant a saltar al camp la guàrdia civil d'a cavall.

Lamentem molt de debò l'actitud poc serena dels martinecs, encara que reconeixem el seu malhumor en vista de l'absència del resultat; però això no justifica mai la seva actitud antiesportiva i l'escassa cultura constata en alguns elements.

Els equips foren: C. D. Júpiter: Manyer, Oro, Vendallos, Dolz, Rosalench, Peiró, Pueyo, Bosch, Carbonell, Mas i Guix.

F. C. Martinec: Pasqual, Serrano, Vinyes, Climent, Domingo, Creixells Font, Cases, Toni Joan, Morreges i Fandos.

Dels vencedors jugaren regularment bé: Oro, Vendallos, Dolz, Rosalench, Pueyo, Bosch i Guix. Manyer estigué deficient, ja que algun dels dos primers gols, encara que els hi haguessin fet els seus companys, podia fer quelcom més per a evitar-ho.

Dels vençuts, molt bé el porter, Pasqual, però molt nerviós a la segona part, que volent-se menjar tot no es menja res. Va fer malabarismes, àdhuc, que li varen sortir bé per casualitat. Una arrencada, per exemple, des de la seva porta fins ben prop de la de Manyer, és cosa que feia anys que havíem vist i menys en la pràctica del futbol actual.

Serrano estigué bé al primer temps, però després fou també dels més nerviosos i més perillosos de joc. De bé ho estiguessen senzillament Vinyes, Creixells i Toni Joan. Cases, molt apàtic.

L'àrbitre, Villena, permeté potser una mica massa el joc violent, la qual cosa, en "estat de nervis a què arribaren alguns jugadors, fou molt perjudicial per a tots. Després del partit parlarem amb ell perquè ens assabentés de la legalitat de la concessió del penalti que donà la victòria al Júpiter, i ens digué senzillament que el porter martinec.

Pasqual, va agafar pel cos a Pueyo i li privà de xutar en tirar-lo a terra. —Això és penalti ací i a tot arreu.

Els que dubtaven de la jugada podran assabentar-se ara del per què concedí el càstig Villena, malgrat de les discussions que provocà.

ROURE-ROSSELL

El Sans va batre difícilment el Palafrugell per dos gols a cap

L'equip sansenno no aconseguí desfer-se ahir del seu ad-

versari amb la facilitat que hom esperava, generalment.

Malgrat d'haver dominat amb gran intensitat, el partit transcorregué fins els darrers moments equilibrat en el marcador.

D'una banda, l'encertada i molt entusiasta defensiva dels empordanesos, i d'altra banda el desencert dels davanters bau-vrds a l'hora de rematar, n'eren la causa.

Val a dir, però, que els de Sans estiguessen poc afortunats, puix tingueren prou ocasions per a marcar que providencialment —per als seus contraris— foren evitades.

La lluita fou dura i molt disputada, i a l'últim la victòria va decantar-se per als de Sans per dos gols a cap, aconseguits per Valls i Calvet.

Els equips van arreglar-se així:

SANS.—Casasnovas, Torredelot, Montesinos, Bartolí, Duran, Pausas, Pong, Calvet, Valls, Rosa i Segura.

PALAFRUGELL.—Gauchia, Pong, Blanch, Castelló, Rosalench, Cabanes, Rexach, Espada, Miquel, Balart i Escuder.

L'arbitratge, a càrrec del senyor Aramburu, acceptable.

M. FORT

FUTBOL INTERNACIONAL

A Praga, Espanya fou batuda per Txecoslovàquia per dos gols a cap

En el partit de futbol Associació celebrat entre les seleccions nacionals d'Espanya i Txecoslovàquia, l'equip txec va batre l'espanyol per dos a cap.

Durant el primer temps el joc fou molt igualat i acabà amb empat a zero.

Als divuit minuts del segon temps els txecs marcareu el seu primer gol a conseqüència d'un penalti que 'os assen, i al contra l'equip espanyol, i als 30 minuts aconseguiren el seu segon gol afiançant així la victòria.

Els equips van arreglar-se així: Espanya: Zamora, Ciriaco, Quincoces, Garizurieta, Muguerza, Robert, Lazcano, Goiburu, Olivares, Padron i Gorostiza.

Txecoslovàquia: Planicka, Zenisek, Hojer, Carvan, Kada, Vodicke, Juneck, Kortaleck, Svoboda, Silny, Puc.

De l'equip d'Espanya, els millors foren Zamora i els defenses. De la resta de l'equip, Padron i Gorostiza. Els altres, molt deficientes, especialment la ratlla de mitjos i Lazcano i Olivares.

Arbitratge del belga M. Langenna.

UNES DECLARACIONS DE ZAMORA

Un col·lega publica les següents declaracions de Ricard Zamora, després del partit de Praga.

"Ha terminat el partit i nos dirigim al vestuari del equip espanyol, para pedirle una impresión a Zamora.

El desalento es general y manifestado en todos los jugadores. Le preguntamos a Zamora:

—¿Qué nos dice del partido...?

—Nada! no me habéis. Hemos perdido un encuentro que debimos ganar. Los medios no han respondido, ni la delantera tampoco; un verdadero desacierto; toda la tarde han jugado mal, muy mal. Estos delanteros no han nada y en Bolonia, si no mejoran la actuación de hoy, nos harán una docena de tantos.

—¿Quién te ha gustado más de los checos?

—Kada, que a pesar de sus años, sigue siendo un excelente jugador.

—¿Y de los nuestros?

—La pareja de defensas formidables. Gorostiza y Goiburu, los menos malos de los restantes.

Aquesta és la informació telegràfica del match de dissabte a Praga, les dades del qual són prou conegudes dels nostres lectors per la premsa d'ahir.

No creiem necessari repetir-les. Hem d'afegir, només, que tenim notícies que en el partit de Bolònia, l'equip d'Espanya serà modificat molt especialment la ratlla mitja, en la qual s'assegura jugarà Guzman.

El partit ens sembla difícil per a l'equip d'Espanya. En aquests darrers mesos, els italians han aconseguit assolir victòries i llur futbol sembla trobar-se en un moment magnífic. Tot el contrari dels espanyols.

versari amb la facilitat que hom esperava, generalment.

Malgrat d'haver dominat amb gran intensitat, el partit transcorregué fins els darrers moments equilibrat en el marcador.

D'una banda, l'encertada i molt entusiasta defensiva dels empordanesos, i d'altra banda el desencert dels davanters bau-vrds a l'hora de rematar, n'eren la causa.

Val a dir, però, que els de Sans estiguessen poc afortunats, puix tingueren prou ocasions per a marcar que providencialment —per als seus contraris— foren evitades.

La lluita fou dura i molt disputada, i a l'últim la victòria va decantar-se per als de Sans per dos gols a cap, aconseguits per Valls i Calvet.

Els equips van arreglar-se així:

SANS.—Casasnovas, Torredelot, Montesinos, Bartolí, Duran, Pausas, Pong, Calvet, Valls, Rosa i Segura.

PALAFRUGELL.—Gauchia, Pong, Blanch, Castelló, Rosalench, Cabanes, Rexach, Espada, Miquel, Balart i Escuder.

L'arbitratge, a càrrec del senyor Aramburu, acceptable.

M. FORT

UNA BANDERA RETALLADA

Ahir, al camp del Sant Andreu, hom va apreciar que la bandera del club era més petita que abans.

De moment ningú no s'explica el per què. Després, però, la gent se donà compte del que havia passat. Aquelles cinc o sis bar

per les comarques diuen...

Que el Martinec i el Palafrugell seran els equips que per la Festa Major lluitaran al camp del Palamós.

Que amb aquest partit el Palamós hi farà el negoci de Robert amb les cabres.

Que en opinió dels granollerins, el Comitè de Competició, format pel Vilafranca, el Lleida i l'Horta, vol anular el partit Lleida-Granollers, guanyat ben legalment pel segon.

Que les proves paleses en la cara del col·legiat Rovira a conseqüència d'un partit a Lleida no són prou contundents per demostrar la manca d'esportivitat d'algun jugador.

Que algun jugador del Lleida, en veure l'actitud del públic envers els jugadors del Granollers, diumenge passat es queixava del malament que tractaven als granollerins.

Que els jugadors del Lleida no volien anar a Granollers temerosos de represalles; en acabar-se el partit no podien arribar a creure's que no se'ls hagués tractat de la mateixa manera que ho feren els amb els granollerins.

Que aquestes queixes no eren precisament per reconèixer l'antiesportivitat de la conducta del públic de Lleida; era la temença que els insipiraven les represalles que podien haver-li quan ells anessin a Granollers.

Que el col·legiat Rovira, àrbitre del partit Lleida-Granollers, després de la injusta i covarda agressió de que fou objecte, feia veritable llàstima. Estava de tal manera desfigurada, que a la matinal, quan va arribar a Barcelona, els veïns no el reconeixien.

Que Antic, exterior esquerra del Granollers, també fou agredit, a Lleida, i en sortí amb un ull de vellut.

Que López, del Granollers, és l'home més fred que juga a futbol. A Lleida en tot el partit no va deixar de somriure a tots els insults que se li dirigiren. Això no impedeix que en acabar-se el partit hagués de prendre un bany general i perfumar-se.

Que a Lleida prengueren En Faig per un ametller i li foren dirigides unes quantes pedretes. Ara que no

sabem comprendre on varen veure els "amettlons".

Que Felip, del Figueres, està posant-se cada dia en millor forma i que aviat tornarà a ésser el que era. Nosaltres ho celebrem.

Que el Sabadell ni amb el reforç de Macià ni amb Morral com a davanter, no va a l'hora.

Que Gràcia, el mig centre del Sabadell, d'enguà que es veu sollicitat per clubs i damiselles, va perdent la forma.

Que al camp del Sabadell han tret aquella mena de tribunes que hi havia i hi han col·locat un encanyissat. Es veu que els agrada estar ben aïrejats.

Que els de l'Esportiva del Sabadell deien que mantenien Morral al davant perquè per poc que fes, tenia el mèrit de fer guanyar l'equip. Ara ja no ho diuen.

Que els jugadors del Palamós sopren en pensar que la U. E. Figueres primer, i l'Escala F. C. després, ja han desfilat pel camp de Les Corts.

Que les tribunes del camp de la Unió Esportiva de Girona estan penyorades per la justícia.

Que la Unió compta amb dos nous elements de primer rang i que per a la propera temporada, quan aixequi la veda, aniran a caçar jugadors per Barcelona.

Que és imminent la reaparició del popular periòdic barcelonès "Clar i net".

Que els atletes seleccionats per representar Girona en els propers campionats de Catalunya són: Ballessteros, Esteve, Carreres, Corelles, Bota, Simon, Camps i Colomer.

Que es fan treballs perquè Girona sigui final d'etapa a la Volta ciclista a Catalunya, d'imminent celebració.

Que el Comitè de Competició ha aixecat la suspensió de tres setmanes que s'havia imposat a Saura, del Granollers, pels fets de Lleida.

Que l'aixecament del càstig sembla que no és degut a altra cosa que a l'esplèndida victòria aconseguida pel Granollers davant del Lleida (7 a 2) i també per la victòria del Vilafranca davant l'Horta, amb la qual l'equip vilafranquí té la classificació assegurada.

LES ANONIMES CONDUEIXEN AL MONOPOLI, I, COM A RESULTAT, AL MAL SERVEI. AGAFEU OOTXES FORTUNA

ADRECES

en sobres, llistes i etiquetes per a la tramesa de publicitat per correu

DIAGONAL, 319, principal. - Telèfon núm. 54231

Sisè Congrés de Metges de Catalunya

Tindrà lloc els dies 20, 21, 22 i 23 del corrent, a l'Hospital de la Santa Creu i de Sant Pau. Inscripcions, a la Secretaria de l'Associació General de Metges de Llengua Catalana

CARRER DE LLURIA, NUMERO 7, PRAL.

Bodmer, & Bó, S. en C. - Corts, 596 - Tel. 10266 - Barcelona

MOBLES DE FUSTA I ACER PER A OFICINA

A SANT BOI

BENEFICI A ELIES - COPA JOAN OLLER

El Santboià venç brillantment el Barcelona per tres gols a un

El solb i molts forasters s'aboquer al camp a complir amb dos deures que no poden deixar de satisfer: el de retre publicitat a Elies, l'ànima de l'equip santboià, en el qual juga sense cobrar ni un sol cèntim, després de rebutjar ofertes d'altres clubs regionals, i el de correspondre degudament al gest desinteressat i il·loable d'En Samitier i Piers, gest que difícilment el temps esborrarà de la ment de l'Elies i dels seus admiradors del Pla de Llobregat.

EL PARTIT. — Són dos quarts de dues de sis. El camp bull d'animació i una ovasió grandiosa retruny en l'espai, saludant l'aparició de l'equip barcelonès al cap del qual apareixen Samitier, Piers i Sagü.

Poc després surt el Santboià amb l'Elies al davant, i es reproduïxen els aplaudiments amb la mateixa intensitat. Samitier i Elies es dirigeixen a la llotja presidencial a cercar un nen bru i rabassut, de dos anys, fill de l'homenatjat, per tirar el kick-off, i després d'un canvi d'obsequi, sempre

en mig d'una tempesta d'aplaudiments, l'àrbitre ordena el començament del partit.

Els equips es presenten compostos de la següent manera:

Barcelona: Urquich, Mascare, Marca, Palau, Saura, Gonzalo, Piers, Franco, Samitier, Buj i Sagü.

Santboià: Marley, Lacal, Puig, Cifuentes, Elies, Barraxina, Millan, Avellanet, Galdia, Cambra i Castanera.

El partit ha estat interessant i disputat amb braó il·limitat.

Piers i Samitier, en veure que l'equip no donava el rendiment necessari s'hi han fet amb tota l'ànima. Buj i Sagü han format una ala perillósissima, però els seus esforços s'han vist fallits per manca d'una ratlla de mitjos que els ajudés degudament, al revés de l'equip santboià, on els tres mitjos han estat tres pilars formidables, on no sols s'han estavellat la majoria dels atacs barcelonins, sinó que han servit excel·lentment l'atac llançant-lo continuament al camp contrari.

L'ESPORT A LES

COMARQUES

ADVERTIMENT

Havem rebut, del nostre diligent corresponent, una ressenya de l'Aplec Excursionista que tingué lloc ahir a Sant Pere de Riudevilles. La festa fou una exhibició gratuïta, tan inoportuna com indiscreta, d'una ensenya que ens és cara.

Bany de Sant

Miquel, S. A.

PILA I ONATGE

Barceloneta

Secció senyores, famílies i homes

El Granollers, en guanyar el Vilafranca pel tres gols a un, es classifica a primer lloc del torneig per a la promoció a la segona preferent

Ha tingut lloc en terreny granollerí el darrer partit del torneig que per a la promoció a la segona preferent han disputat els quatre campions provincials i el Vilafranca i el Granollers, classificats en el lloc d'honor en el campionat provincial barceloní.

Fontbernà

SASTRE

Un bon vestit, elegant i econòmic, podreu adquirir-lo avantatjosament a aquest cas

Cucurulla, núm. 2, primer

Aquest partit, que no podia perjudicar en res el Granollers, fos el que fos el resultat, tota vegada que fins i tot perdent els dos punts, quedava classificat, si bé a segon lloc, perquè el Vilafranca, per mitjà del "gol-average" obtenia el primer, havia despertat extraordinària expectació, que ha quedat pesada amb la nombrosa garronada que ha aïdit al camp de joc, malgrat de la pluja que ha caigut una hora abans de començar l'encontre i del mal temps que assenyalava l'horitzó.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

Una derrota el deixava a segon lloc, tota vegada que el Vilafranca en igualar de punts amb l'equip granollerí, li passava al davant pel gol-average.

Sortosament, i tal com esperàvem, ni ha calgut recórrer a aquest extrem per a la classificació.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

Una derrota el deixava a segon lloc, tota vegada que el Vilafranca en igualar de punts amb l'equip granollerí, li passava al davant pel gol-average.

Sortosament, i tal com esperàvem, ni ha calgut recórrer a aquest extrem per a la classificació.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

Una derrota el deixava a segon lloc, tota vegada que el Vilafranca en igualar de punts amb l'equip granollerí, li passava al davant pel gol-average.

Sortosament, i tal com esperàvem, ni ha calgut recórrer a aquest extrem per a la classificació.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

El Granollers ha demostrat en aquest partit una vegada més la seva superioritat, i per acabar d'arrodonir la brillant campanya que ha portat a cap en aquest torneig ha vençut netament i noblement el Vilafranca, amb una claredat que no deixa lloc a dubtes sobre la legitimitat de la seva victòria.

Un tres a un, resultat que amb una mica més de sort havia d'ésser augmentat amb un parell de gols més, no pot fer creure que el Vilafranca hagi estat batut per res extraordinari.

El Vilafranca ha sucumbit amb tot honor i pot estar orgullós que el Granollers l'hagi guanyat, perquè entenem que no és cap vergonya ésser vençut per un equip que en un torneig de deu partits n'ha guanyat vuit i n'ha empatat un altre, i per tant obtingut el primer lloc de la classificació amb disset punts, i que ha entrat trenta-dos gols a canvi de setze que n'hi han entrat.

Es per això que diem que la cam-

Per no ésser gros

és necessari evitar els principis. El n.º 1 o l'extrem ja el sabem, Greix excessiu i que es posessin sempre de llocs on més molestia pot ocasionar. La corba delator, es marca sempre al baix ventre. Mantingueu en tot moment la corba del bust per mitjà de la nostra cintura elàstica FLE-XIO. Gràcia per Institut Ortopèdic Barbató i Alemany, Canuda, 7, BARCELONA.

Fontbernà

SASTRE

Un bon vestit, elegant i econòmic, podreu adquirir-lo avantatjosament a aquest cas

Cucurulla, núm. 2, primer

Aquest partit, que no podia perjudicar en res el Granollers, fos el que fos el resultat, tota vegada que fins i tot perdent els dos punts, quedava classificat, si bé a segon lloc, perquè el Vilafranca, per mitjà del "gol-average" obtenia el primer, havia despertat extraordinària expectació, que ha quedat pesada amb la nombrosa garronada que ha aïdit al camp de joc, malgrat de la pluja que ha caigut una hora abans de començar l'encontre i del mal temps que assenyalava l'horitzó.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

Una derrota el deixava a segon lloc, tota vegada que el Vilafranca en igualar de punts amb l'equip granollerí, li passava al davant pel gol-average.

Sortosament, i tal com esperàvem, ni ha calgut recórrer a aquest extrem per a la classificació.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

Una derrota el deixava a segon lloc, tota vegada que el Vilafranca en igualar de punts amb l'equip granollerí, li passava al davant pel gol-average.

Sortosament, i tal com esperàvem, ni ha calgut recórrer a aquest extrem per a la classificació.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

Una derrota el deixava a segon lloc, tota vegada que el Vilafranca en igualar de punts amb l'equip granollerí, li passava al davant pel gol-average.

Sortosament, i tal com esperàvem, ni ha calgut recórrer a aquest extrem per a la classificació.

El Granollers i el Vilafranca s'han presentat a la lluita disposats a conquistar el primer lloc de la classificació. La victòria del Granollers o tan sols un empat representava per a ell el títol de campió de Catalunya, que, si bé no pot utilitzar-lo oficialment, legalment i virtualment pot ostentar-lo amb tot orgull, perquè ben meregut el té.

BASTONS

Vegen els assortits i preus a la fàbrica

PASSATGE BACARDI

Rambla - Plaça Reial

panya de l'onze granollerí ha estat brillantíssima i que ben meregut té el títol de campió de Catalunya de segona categoria, que enguany la Federació Catalana no pensa fer-lo disputar, no sabem si per estalviar-se l'import d'unes medalles que entenem que han d'adjudicar-se al Granollers perquè és de justícia. No creiem que el Girona, Tarragona, Lleida i Horta, tots vençuts pel Granollers, hi trobessin res a dir.

NOTES DEL PARTIT

El partit s'ha desencadellat amb un joc ràpid i quelcom dur imposat per la major corpulència dels jugadors del Vilafranca, si bé sense traspasar el límit de la correcció.

El Granollers en el primer temps ha emprat un joc admirable i la seva davantera ha teixit jugades amb una mestria tal que han desorientat els vilafranques, que s'han vist dominats en la major part del temps.

Als cinc minuts de joc Saura, en executar un free-kick, ha obtingut el primer gol granollerí, avantatge que s'ha mantingut en tota la primera part.

En reprendre's el joc, el Vilafranca ha obtingut l'empat als dos minuts escassos per mitjà de Torres, que ha aprofitat una fallada de Miralles, que per cert ha estat l'única que ha fet en tota la tarda.

L'empat sembla que ha encoratjat els forasters, que es llancen a l'atac i aconseguixen dominar lleugerament els locals, que aguanten amb fermesa l'economia contrària, i novament imposen el seu joc.

Antic, als vint-i-cinc minuts entra el segon gol granollerí que ha burlat Sabater, deixant-lo valent visions.

Als trenta dos minuts, Arribas xuta fortament, i Mir, en voler deturar la trajectòria del baló el desvia i l'endinsa a la porta sense que Sabater pugui fer res per a aturar-lo.

El partit està decidit; el Granollers continua dominant, i el Vilafranca fa algunes escapades, però sense perill, que la parella López - Miralles, amb gran serenitat, fallen en tots moments.

El Granoers és acomiadat del terreny amb una xardorosa i merescuda ovació.

L'equip vencedor estava format per Gallofré, López, Miralles, Feig, Rebollo, Ortuño, Arribas, Muñoz, Saura, Martí i Antic.

Formaven el vençut: Sabater, Llorenç, Mir, Lara, Guasch, Via, Soler, Pubill, Torres, Amella i Martín.

Ha arbitrat el col·legiat Bayés, que ha jutjat amb imparcialitat, encara que ha tingut algunes equivocacions.

Ha anul·lat un gol al Granollers per fora de joc de Muñoz que no ha existit, tota vegada que Llorenç estava entre Sabater i Muñoz.

Amb tot, cal reconèixer la seva bona voluntat.

El públic, correcte, ha encoratjat els seus.

SI US DIUEN QUE TAXIS FORTUNA NO SERVEIX BE, AGAFEU UN OOTXE FORTUNA I FEU LA PROVA

ESPORTIUS MILIONARIS

Al cafè Villa, de Girona, s'ha constituït una penya que tindrà les seves derivacions esportives.

Nosaltres dubitem que tingui èxit, perquè no considerem molt esportiu pagar una quota de 3'60 ptes. mensuals.

A no ésser que vulguin fer carreres d'automòbils!

L'Ateneu de Madrid ha actuat i ha parlat intensament.

El de Barcelona, bé per ara

BOXA

Dimercres, magna veuilla en

LES ARENES

6 rangs combats, 6

AGUILAR-BARRAZ (reventa)

GRIFOL - SANS

Campionat de Catalunya

ROS - PEÑA (reventa)

GIRONES - COHEN

Jueu miliao 1.4 sèrie nord-americana.

Adquiriu avui mateix la vostra entrada per a la més formidable veuilla de boxa

ELS COOPERADORS DE TAXIS

FORTUNA TENEN MOLTS

AVANTATGES. ADQUIRIN UN

CARNET DE COOPERADOR

LES PODREU SABER.

EXPOSICIO DE BARCELONA DE 1930

Oberta des de les nou del matí fins a les dues de la matinada

Pr u d'entrada al recinte 1'05 pessetes

PARC D'ATRACCIONS

Obert fins a l'hora del tancament

ILLUMINACIONS I FONTS LLUMINOSES DES D'ENTRADA DE FOSC FINS A LES NOU, I DE DOS QUARTS D'ONZE A LES DOTZE DE LA NIT

Palau de les Arts Gràfiques

Exposició Filatèlica. — Entrada, 1'05 pessetes. Entrada amb dret al segell commemoratiu, 2'05 pessetes

PALAU D'ALFONS XIII

Exposició de treballs manuals de Gent de Mar. — Exposició de treballs de la Dona Espanyola

PALAU DE L'ELECTRICITAT I FOÇA MOTRIU

Farga catalana. — Exposició de Ferros d'Art

LABERINT

Curiosa atracció a la planta baixa del Palau de Projeccions

IGUALADA

L'Ateneu Igualadí vencé el primer equip del Reus Esportiu per 3 gols a cap

La jornada esportiva igualadina de les festes de Pasqua passades, va ésser completa, amb la celebració de tots els actes anunciats.

Malgrat de la pluja que caigué abundantment tot el dia del diumenge dia 8, van jugar al camp de l'Ateneu els equips Res Esportiu i el primer de l'entitat.

Si bé de bell antuvi la pluja no queia en abundància, l'estat del terreny impossibilitava moure's lliurement un i altre equip, i feia que les relleccades fossin motiu de no poder completar les jugades.

Amb tot, l'equip ateneista superà el Reus, equip que, segons referències, és dels bons de la seva contrada.

Tots dos equips es presentaren completos.

A la primera part l'Ateneu marcà els seus dos primers gols per mediació de Domènech i Enric. A la segona part, aquest fou l'autor del tercer gol.

El diumenge jugà el reserva ateneista, reforçat per tres elements del primer equip, contra el J. E. de Premià de Mar.

Encara que no fou un partit bo, fou almenys jugat amb entusiasme, i el resultat no fou decidit fins a les acaballes, quan, estant empatats a dos gols, l'Ateneu marcà el tercer.

El mateix diumenge, i abans de l'encontre de futbol, va celebrar-se un partit de basket-ball entre el primeríssim team, campió de Catalunya, Patria, de Barcelona, i el Basket Club Igualadí.

Fou un match esplèndid de jugades, i com és natural més pel que fa als visitants, que s'apunten una victòria per 31 a 12 els igualadins.

El resultat, pel que toca als de casa, fou del tot meritori, si recordem les victòries que els del Patria fins ara han obtingut sobre equips tal vegada millors que l'Igualadí.

Ahir, diumenge, dia 15, ens visità l'equip de Balaguer, la V. E. Balaguerina.

El resultat d'aquest partit de futbol fou una altra victòria per a l'Ateneu, de tres gols a un.

En aquest encontre ens defraudà la tasca dels visitants,

puix venint precedits de lloables victòries davant els equips de la comarca lleidatana, en el transcurs del partit no féu res que demostrés tenir tan sols una igualtat de joc amb l'Ateneu.

Perdè per tres gols a un, per trobar una davantera local molt irregular.

Sentim haver de fer notar que a la segona part el joc s'endurís, i que en alguna jugada s'anava més a l'home que a la pilota.

I des d'ací censure

informació del cinema

Amb molta roba; un artista sempre és artista...

Però amb poca, "elles" estan infinitament millor...

Hem llegit en una revista de cinema la protesta d'una espectadora de cinema; no sabem si ha estat obra d'una dama ironista o bé d'una dama intransigent del vuit-cents.

El cas és que l'esmentada senyoreta protesta de l'escassa roba que en "El pagano de Tahiti" porta Ramon Novarro. El que la protesta hagi estat formulada ara que gairebé tots els cinèfils de Barcelona ja han oblidat aquesta producció, ens fa pensar que l'esmentada dama no és de la nostra ciutat. Però sigui com sigui i don sigui, el cas és digno de tenir-se en compte.

Hem observat que les dones són les úniques que censuren el nu dels homes, i en canvi els homes, d'una tolerància més simpàtica, mai no protesten de l'escassa indumentària del sexe contrari.

Això demostra, si més no, la intransigència femenina. Tots els avantatges de la comoditat, simplicitat i bellesa estètica els volen per a elles. Jo no comprendo ben bé el que s'haurà pensat aquella dama de la protesta que faria Ramon Novarro o benzeu el seu director, Van Dyke, en llegir la carta protesta d'una admiradora, per més que ella s'hagi molestat demostrant els inconvenients que en la joventut i en la moralitat pot tenir la manca vestimental de Ramon; crec que ella s'ha recreat admirant l'apollínia figura del simpàtic interpret. Les dames haurien de recordar que Novarro ja està acostumat a sortir amb vestits com aquell. Recordem una de les seves primeres interpretacions "El pescador de perles", en què portava un vestit molt poc diferent del protestat i amb el qual enamorava la filla d'un europeu.

En "Ben Hur", Novarro no va gran cosa més vestit, i ultra això, crec que si l'esmentada dama va al cinema haurà vist tots els seus artistes dilettes amb vestit de bany, que cunyava la silueta tan femenina com baronívola d'una manera força més notable.

A més, crec que el nu artístic, i així i res més resulta la figura de Novarro amb el simpàtic vestit de pagó de Tahiti, és cosa agraïda de veure. Si la joventut d'avui no ha protestat en massa de les exhibicions gairebé nudistes dels artistes de cinema, és perquè s'ha acostumat a veure la bellesa en tots els seus aspectes i admirar-la en la seva vàlua justa. Jo crec, certament, que ningú no haurà trobat atrevida la vestimenta de Novarro, calculant que es tracta d'una producció de costums, i si aquell vestit no li sembla a la dama competent, poc més li deu agradar el de Raquel Torres.

Sincerament, a mi m'agrada el nu i com ens el donen en les produccions cinematogràfiques. L'únic trobo exagerat és l'afició d'eliminar artistes a aparèixer en vestit de bany o fluit les seves formes, però això no és més que la presentació del nu immotivada; si el mostrar-se esportista o amb vestit de bany té una explicació lògica, trobo que a les dames els ha d'agradar tant el nu dels homes com a nosaltres el de les dones.

Certament trobaríem també ensonat que algunes damiselles pro-

testessin de què la major part dels artistes de cinema són mancats de bellesa corporal i en canvi les dones són totes senzillament seductores.

Per regla general, la dona cultiva més la línia que l'homo, puix que és un dels seus més valuosos atractius. L'homo, per aquest motiu, té menys pose quan porta l'"slip"; si considerem alguns artistes quan van vestits amb vestit de bany, veurem com us donen la sensació que desitgen vivament amagar-se i passar desapercebuts.

Després m'agradaria saber per quins set sous les dones van pel món, almenys hi han anat fins ara, amb bones escotes, sense manegues, curtes i amb teles de transparència ideal i ho hem de trobar moral i decent, i els homes, vestits amb vestits tupidíssims i amb una sèrie de penyeses completament inútils i enfarfegadores en temps de calor, s'han de considerar immorals vestits si es passejessin en vestit de futbol, per exemple, pels carrers de la nostra ciutat. Això és una apreciació completament particular, i que ara gairebé és fora de lloc, ja que les dames han tingut a bé allargar altra vegada les falduilles; però això no obstant, veiem que malgrat i que elles van vestides, els homes no protesten mai del que voluntàriament elles ens mostren, i en canvi trobem espectadors que protesten dels vestits "immorals" dels actors de cinema. I el que és més notable, atorga la dama: La bonica configuració del jove actor dona lloc a què, amb l'escassa roba que porta, una dona se senti ruboritzada i desgraciadament amb certs desigs gens recomanables a les noies joves.

Hem de la conclusió: La dama de la protesta no és jove, potser soltera i confessa haver-se dolgut gairebé que l'actor portés "tanta roba"; troba que "les emocions experimentades davant de Novarro" no són gens recomanables a la gent jove. Pel que podem capir, a aquesta senyora una dona nua no li fa ni fred ni calor, però un home, i si aquest és Novarro amb poca roba, "li produeix vertigen".

Hem pensat també si aquella carta no seria una protesta contra l'homo que s'ha mostrat a totes les dones del món en tan primitiva forma; indubtablement aquella producció l'haurien hagut de fer solament per a un club d'admiradores de Ramon... ha propagat una flama de passió que és dolorosíssima per als cors no massa joves...

Per la nostra part ens plaix dir que Novarro ens té sense pena. Els seus vestits no tenen res a veure amb el treball de l'artista, que és sempre sincer, però confessem que ens agraden més les artistes com Lilyan Tashman, Marie Prevost, Margaret Livingstone amb aquelles robes interiors de tulle, glassa i blondegues negres, que donen certa picardia a la seva escultura i magnífica silueta.

Som així...

P. VENTURA I VIRGILI

Aquesta nit, a les deu:
Revista Sonora Paramount
(Nit, a les 10'03)

LA BARCA DE NOS
Dibutxos sonors animats.
(A les 10'14)

EL DESFILE DEL AMOR
Opereta cinematogràfica Paramount, per MAURICE CHEVALIER i J. MACDONALD.
(Nit, a les 10'30)

COLISEUM
AVUI

DIA 85

Interrupció d'una exhibició de l'opere-
ta cinematogràfica PARAMOUNT

El desfile del Amor
per MAURICE CHEVALIER
i JEANETTE MACDONALD
VEGEU-LA UNA VEGADA MES

CINEMA SONOR: UNA ESCENA DE GATS... I GATES

Les valors espirituals de Catalunya i la dona

Una Escola i un Poeta

Suposem que algú, acceptant la meua invitació, vol seguir-me i que jo ascendeix fins al coll de Vallvidrera: el travessarem i el vessant oposat a Barcelona — ja ho sabem — ens ofereix la visió d'una bella fondalada atapeïda de pinèdes i nombrosa en regalades fontanes. Al bell mig hi veiem un casal: Villa-Joana. És una Escola.

Una escola, on la ciutat, humana i amant, ha volgut aplegar els nois que, gairebé sempre a causa de tares fisiològiques hereditàries, porten l'estigma d'una deficiència mental o orgànica. Barcelona sap que no pot ni ha de negligir les atencions que aquests nois reclamen, i amorosament cura d'aquests infants que causen sempre a l'ànim la depressió de tot el que, quan som posseïts d'una serena reflexió, trobem que hauria estat remeiable si no ens deixéssim vèncer per la irracionalitat que hi ha al fons del fons de la nostra naturalesa humana i que molt bé podrien servir d'espill on es reflectís la trista realitat, si afrontéssim amb valor una seriosa educació sexual del nostre jovent.

Malgrat la dolor latent que tanca, és bella aquesta Escola; encimbellada en un turó, voltada de pins, guarnida de gerania, pintada de blanc, oberta a l'aire, besada pel sol, acarada una de les seves facenes a Montserrat i de planant sobre això, acaba de fer-la atractiva per als que en sabem quelcom el seu pla de treball, ben organitzat per la Direcció i profundament sentit pels seus mestres, que, capacitats pedagògicament i abnegadament humans, van refent les animetes dels dissortats deixebles, amb paciència benedictina i amb una exquisida concepció de què, en modelar aquests esperits, treballen per minvar el contingut dels manicomis i de la criminalitat.

Villa-Joana, ultra ésser un factor social de tanta vàlua, tanca un alt cabal espiritual de Catalunya: la cambra mortuòria del nostre poeta Mossèn Cinto. En ella hem volgut entrar aquesta tarda de juny, vint-i-vuitè aniversari del traspàs de qui cantà "L'Atlàntida", per tal de retre homenatge a l'extint poeta.

En arribar a la cambra, els ulls espurnegen i el cor bateja més fort pel record i per la galania de les flors que omplen el llit, que resten a les cadires, que cauen a terra de tantes que n'hi ha i que diuen com era estimat el versaire català.

Els llavis no saben més que murmurar tremolosa l'oració per l'autonomàsia: el Pare nostre que Déu mateix ensenyà als homes deturant-se en els mots "com nosaltres perdonem a nostres enemics", que tantes vegades degué repetir el poeta de "Jesús Infant".

I en finir-lo, davallem, recollits d'esperit, mentre la pensa recorda els versos del poeta:

De l'humana vida la mort alça el velt d'itxos qui sap fer-ne l'escala del cel: palau d'on eix aspre desterro és l'anell el poeta serà coronat: [drona, cantant, aquí lluita. Després del com-tindrà la corona]

Mossèn Cinto i els nois barcelonins

Un cop al defora la llum del sol ens enlluerna i ens exorivella, i la flaire dels pins ens porta una ració vital, a la qual contribueix l'estímul de veus d'infants que aplegats pel bosc es preparen — inquirim — per a una festa. Una cortina de petita i grana va per un passeig cobricelat per branques dels platans d'ombra de la vorera; ens sentim atrets i caminem darrera la gent.

Al capdavant del camí veiem blanquejar un bust de Mossèn Cinto, al qual formen dossier unes branques de roures i alzines, entrellaçades, arbres d'una fortitud comparable a la de l'esperit del poeta, als troncs dels quals el lligabosc s'arrapava com si des de ben alt volgués perfumar l'ambient amb l'aroma de les seves flors. I trobem aquell formós reconet de bosc ben escaldat per a enlairar a Jacint Verdaguer, i ens plaia de quedar-nos-hi.

Veiem molts infants: ens assabentem que són deixebles de les escoles municipals, als quals la ciutat vol donar aquesta lliçó de civilització i d'alta sentimentalitat. Ho trobem encertat i d'una gran valor educativa.

Hi veiem personalitats polítiques i culturals de Barcelona; també és lloable que s'interessin per les lletres que tinguin caire de formació ciutadana dels infants, i l'acte acaba de guanyar-nos el cor.

Comença la festa adreçant als nois un breu parlament del viure i de l'obra de Mossèn Cinto; després una veueta de nena, agraïdola, com el so d'una campaneta de vidre que dringues, comença de llegir.

No ploris, no,
Manyaguet de la Mare,
no ploris, no,
que jo canto d'amor.

I, just, se sent un rossinyol que refila al bosc proper, com si volgués acompanyar la música subtil i senzilla dels versos verdaguerians.

Segueix la festa, de la qual no ens proposem de fer una descripció. Volem dir sols que ella ens ha suggerit una idea que ens ha torturat força estona i que podríem concretar en aquesta pregunta: ¿Per què no hi ha més nois barcelonins a la festa?

¿Per què els nois d'altres escoles que no són municipals, però en les quals evidentment es formen nois catalans, resten aliats a aquest acte tan bell i de tanta catalanitat?

Aquesta idea es fa persistent i empeny el cervell a la recerca de responsabilitats.

¿Hi manquen els nois de les al-

LA MILLOR CERVERA ALEMANYA
ARRIBADA DE BAVIERA A BASE DE FRED
NI PASTEURITZADA, NI ALCOHOLITZADA
LA TROBAREU A LA CERVESSERIA BAVIERA

Granja Orient, Bar Canaletes, Casino Restaurant de Sant Sebastià, Bar Brement (Muntaner, 41), Café Restaurant Riera (Passeig de Gràcia), i Coq d'Or - Café Restaurant (Plaça d'Urquisona).
Restaurant i Cerveceria OBERBAYERN, Parc d'Atraccions
Exposició de Barcelona

Agent per a Catalunya: Josep L'obera, Corts, 515. Telèfon 31672

crítica breu de pel·lícula

CINEMATOGRAFQUES VERDAGUER PRESENTEN "LA CANCIÓN DEL COSACO"
Protagonistes: Hans A. Scheletow, Lyan Dyers i Ivan Kowal Sem-borsky.
Argument: Exageradament dramàtic.
Interpretació: Passadora.
Editoria: Memento Films.
Comentari: L'acumulació de factors dramàtics és dolenta quan no

és feta amb art. L'argument, doncs, d'aquesta producció és una acumulació exagerada de situacions tràgiques i de solucions infantils. En fer tantes concessions per al públic han desbaratat una cosa que podia no ésser tan senzillament ensopeïda com resulta "La cançó del cosaco". En realitat el millor són els moments musicals, cantats pels cosacs del Don, però no són prou per a embellir la pel·lícula.

parlem-ne

Colleen Moore i John Mc Cornuck estan definitivament separats. No sabem les causes precises, però pel que es pot veure, Colleen ha guanyat el divorci i es prepara a fer patir els seus admiradors... Es veu que s'havia cansat de fer patir solament el marit...

Una parella tan ideal com resultaven Vilma Banky i Rod la Rocca i ara resulta que la darrera discussió haguda entre ells és de tanta transcendència que no parlen de reconciliació. La xafarqueria californiana diu que si Walter Byron ha estat causa de la baralla i si Rod no ha estat tan just com hauria d'haver estat... Seria trist que una dona tan bella com ella no tingués raó...

Als admiradors de Bebé Daniels i a les admiradores de Ben Lyon els interessa de saber que el dissabte passat van casar-se aquests artistes. Caldria esperar una miqueta i potser aviat donarem la nova de la separació.

La famosa estrella de cinema Geraldine Farrar, que tant admiradors tingué a tot el món, es casa ara, als quaranta-sis anys, amb un dels seus primers pretendents, el magnífic Lou Tellegen, artista com ella de cinema.

Georges Carpentier ha estat contractat novament pels americans per tal de treballar en les produccions parlades. Hom sap que Carpentier, d'un temps ençà i després de les primeres pel·lícules, es dedicava al muscul-hall i al comerç, i ensem s'entrenava amb un reputadíssim mestre de ball...

Es diu que poques produccions tan belles i emocionants s'han realitzat com la sonora dirigida per King Vidor "Alleluiah", interpretada totalment per meravellosos artistes negres. Argumental, tècnica i artísticament les referències que hem rebut d'aquesta producció acusen una nova obra mestra de King Vidor...

Tot el vell torna. Per aquest motiu l'artista Olga Fergusson, que tanta anomenada tingué uns anys ençà, torna a treballar en les pel·lícules sonores, contractada per la Firat per a treballar en "Scarlet Pages"...

La Dictadura mai no tingué un problema de masses al seu darrera. Sols uns pocs homes li van plantar cara. De quina manera i amb quin gran coratge us ho diu aquest llibre!

ELS EXILIATS ACUSEN

EDICIONS PROA BARCELONA
A Barcelona:
Duc de la Victòria, 7, pral. — Tel. 22506
A totes les llibreries : 4 ptes.

Sastreria F. Comas

Fontanella, 9, principal
Gustos selectes Confecció acurada
PREUS AVINENTS
Especialitat en vestits de societat

Mobles Altaba

LA CASA QUE VEN A MES BON PREU
29 i 71 - CARRER DE TALLERS - 29 i 71
Telèfon 17445 — Magatzem: CORTS, 522
AQUESTA CASA OFEREIX ALS SEUS CLIENTS UN
DORMITORI MAGNIFIC per 425 pessetes
COMPLET, A PUNT DE LLURAMENT, DES DE
Ptes. 410, 420, 450, 460, 480, 515, 570, 580, 625, 650, 750

Restaurant Catalunya Plaça Catalunya, 4-Barcelona
Recomana a la seva distingida clientela i al públic en general, la insuperable
SOPA DELS PESCADORS — Plat creatiu de la casa